

Familie Gräper - van Koolwijk

Verslag uit Brussel

Oktober 2005

De eerste werkweken van Fleur zitten erop en dus heeft een nieuwe logistiek zijn intrede gedaan en heeft nu ook Vera te maken met Belgische vormen van kinderopvang. Hoe langer we in Brussel wonen, hoe meer we er achter komen dat België geenszins een extra provincie van Nederland is. Het leven, de cultuur en zelfs de taal (de Vlaamse taal dan wel te verstaan) is significant anders dan in Nederland. Kortom tijd voor een nieuwe nieuwsbrief.

Kinderen in België

Kind zin in België is wat anders dan kind zijn in Nederland. Het begint ermee dat de opvoeding hoofdzakelijk in handen ligt van professionals. Omdat part-time werken hier een uitzondering is, wat ook geldt voor de vier dagen die Fleur werkt, worden grote groepen kinderen dagelijks ondergebracht in mini crèches, bij gardiennes (of onthaalmoeders), au pairs of door opa en oma (op)-gevoed. Op de crèche van Stan komen de meeste kinderen 4 tot 5 dagen in de week en bijna twee derde van de kinderen uit Vera's klas blijft na schooltijd op school spelen. Er zijn zelfs crèches die open zijn tot 20.00 uur en waar je als je een pyjama meegeeft je kind gevoed en gewassen mee naar huis krijgt om daar meteen in bed te doen. Waarna ze vervolgens het halve weekend opnieuw worden uitbesteed om aan sportieve en culturele vorming te doen. Voor ons Nederlanders, immers opgevoed met het pedagogisch verantwoorde kopjes thee met koekje naar schooltijd (toch?), een hele omschakeling. Vooralsnog houden we het dan ook bij 4 dagen opvang, waarbij we proberen deze zo kort mogelijk te houden en op zaterdagochtend een uurtje ballet voor Vera (zie foto).

Nieuwe logistiek en werken in Brussel

Nu we beiden in het Europese district werken, maar aan de rand van Brussel wonen (zie afstand op het kaartje) hebben we een nieuwe, uitgekende logistiek moeten ontwikkelen. Dit houdt in dat een van ons beiden 's-morgens om een uur of 7:15 de deur uit gaat, met het fietsje naar metrostation Stokkel (zo'n 10 minuten fietsen). Dan is het nog een kleine twintig minuten met de metro en een paar minuten wandelen naar kantoor (voor Fleur is dat aan de Franklin straat, vlakbij Metro Schuman, voor Floris is het de Avenue des Arts, vlak bij Metro Arts-Loi). De ander gaat rondom 8 uur met de kinderen naar achtereenvolgens de crèche van Stan (5 minuten met de auto naar het oosten) en dan naar Vera's school die precies de ander kant op is vanaf huis. Nadat Vera rondom 8:20 op school is aangekomen parkeren we de auto aan de Tervurenlaan, om verder met tram en metro naar het werk te gaan. In de avond is het schema net andersom en gaat degene die 's-ochtend op de fiets was om 5 uur weg van kantoor om met metro en tram weer naar de auto om de kinderen rondom 6 uur op te kunnen halen. Een uurtje later vertrekt de ander vanaf het werk om via de metro met de fiets vanaf Stokkel weer mee naar huis te peddelen. puf!

De markt in Stokkel en St Aleidis

Nu we een aantal weken in Brussel wonen beginnen we ook ons eigen ritme te krijgen. Maandag, dinsdag, donderdag en vrijdag zijn overzichtelijk. Dan werkt Fleur en dus zijn Stan en Vera op school en in de opvang. Woensdag is in de week een echte rustdag. Niet alleen kunnen we 3/4 uur later opstaan, maar ook is het niet haasten en rennen, maar loopt Fleur met de kinderen naar Vera's school, waarna ze met Stan de wekelijkse boodschappen op de markt (St Aleidis-voorplein, omdat het plein voor de kerk ligt, er is trouwens geen achterplein en ook geen zijplein) hier in de buurt doet. Hierbij niet gehinderd door gebrek aan kennis van de Franse taal. De meeste

marktlui spreken Nederlands (het zal wel met de handelsgeest te maken hebben), en bij diegenen die het Nederlands niet beheersen, voldoet het betere handen en voeten communicatie ook prima. Fleur blijft trouw haar best doen en heeft inmiddels een eigen serie leerkrachten die haar vooral een vocabulaire op het gebied van voedsel en bedragen bij brengen. Maar ook onderwerpen als het weer en de mate van blond zijn van de kinderen ontbreekt natuurlijk niet. In het weekend is het ritme anders. De afgelopen weekenden en zeker de komende weekenden is de bezettingsgraad van onze logeerkamers 100%. Wat betekent dat op zaterdagochtend na ontbeten te hebben met verse broodjes, de markt in Stokkel wordt opgezocht. Een uitgebreidere markt dan op het St

Aleidis voorplein, met een authentieke sfeer. Sommige marktkraampjes zijn zo klein (niet meer dan een tafel van 1 meter breed) met een zeer beperkt assortiment (bijvoorbeeld alleen geitenkaasjes of alleen een collectie champignons) dat het lijkt alsof de boer zelf op zaterdag zijn eigen producten aan de man probeert te brengen. De producten in deze kraampjes zijn supervers en het enige probleem is dat het aanbod zo groot is dat keuzes maken lastig is.

Nu echt inwoners van Sint Pieters Woluwe

Na het bureaucratische traject waar België om beroemd is, zijn we inmiddels ook in formele zin inwoner van de gemeente Sint Pieters Woluwe, één van de 19 communes in het Brussel Hoofdstedelijk gewest. Na de meest vreselijke verhalen te hebben gehoord van zowel collega's als mensen die we hier hebben ontmoet, gingen wij met paspoorten en trouwboekje richting het gemeentehuis. We waren dan ook verbaasd dat we in slechts een uur tijd weer buiten stonden. In die tussentijd had een Nederlandsprekende beambte (wel een recht, maar niet altijd een praktijk zo leerden de verhalen ons) een groot aantal kopieën gemaakt van onze paspoorten en een serie formulieren meegegeven die ingevuld en door diverse mensen (waaronder de werkgever) ondertekend moesten worden. Een paar dagen later kregen we bezoek van de politie. Die kwam controleren of we wel degelijk op het adres woonden wat we hadden opgegeven (hoofdzakelijk gecontroleerd door te kijken of onze naam op zowel de deurbel als de brievenbus stond vermeld). Na een serie vragen te hebben beantwoord mochten we een afspraak maken met het gemeentehuis voor de echte inschrijving. Mee te nemen; de paspoorten, geboortecertificaten van de kinderen, trouwboekje, 5 pasfoto's per persoon (2 voor de beide kinderen), de rijbewijzen, een ondertekend formulier van de werkgever en de formulieren die we bij de voorlopige inschrijving hadden ontvangen. Om een afspraak te maken konden we bellen tussen 3 en 4 uur. En het is ongelofelijk hoe vaak je kunt vergeten om precies in dat uur te bellen. Helemaal als je bedenkt dat om 4.01 uur ook daadwerkelijk het antwoordapparaat er op schiet om te vertellen dat het de volgende dag nogmaals mag proberen

Op de uiteindelijk afgesproken datum melden we ons opnieuw met alle papieren en andere ellende op het gemeentehuis, waar we opnieuw gewoon in de rij moeten wachten (waarom dan een afspraak maken?!). Wanneer we na een tijdje wachten aan de beurt zijn, neemt een vriendelijke beambte de hele stapel in ontvangst. Deze verdwijnt meer dan een uur met alle spullen om er gaatjes in de slaan, stempels op te zetten en kopieën van te maken, waarna we een tijdelijke verblijfsvergunning krijgen. 5 weken geldig! De komende weken kunnen we dus het hele traject opnieuw doorlopen. Met een beetje geluk krijgen we dan een vergunning voor 5 jaar. Je vraagt je af hoe vaak mensen te maken krijgen met een volledig andere situatie in 5 weken tijd, dat het administratief uit kan om ambtenaren een heel traject 2 keer te laten doorlopen, maar goed, het is goed voor de werkgelegenheid.

Het dagelijks leven van de kinderen

Vera heeft, na de eerste lastige weken, haar draai gevonden op school. Ze heeft inmiddels een echte hartsvriendin gevonden. Mathilde is een Deens-Nederlands meisje dat net als Vera geen Frans spreekt, waarin beide meisjes de enige zijn in de tweede kleuterklas. Daar waar Mathilde is, is Vera en andersom. Zeker twee keer in de week spelen ze bij elkaar en het is maar goed dat we bezoek hebben in het weekend dat voor afleiding zorgt, want anders zouden die twee dagen onoverbrugbaar zijn. Op school maakt ze mega-sprongen. Ze was natuurlijk al niet op haar mondje gevallen, maar school maakt haar zowaar nog gebekter. Ook begint ze met een Vlaams accent te praten. Allée en amai zijn voor haar natuurlijke tussenwoordjes en de tafel moet niet langer schoon, maar proper zijn. Maar nog veel opvallender is de sprongen die ze op andere gebieden maakt. Haar tekeningen zijn niet langer een raadsel-plaatje, maar een min of meer realistische weergave van hetgeen ze tekent. Ook lukt het haar om met veel meer geduld taakjes af te maken en hokjes in te kleuren. Maar het hoogtepunt op dit moment is wel dat opa Koos haar heeft geleerd haar eigen naam te schrijven (waarschijnlijk tot het grote chagrijn van de leerkrachten straks in de lagere schoolklassen). Als echte perfectionist rust ze pas als het in één keer goed gaat, wat nog lang niet altijd het geval is. En bij ook maar de minste fout (als de E niet op dezelfde hoogte begint als de V bijvoorbeeld) begint ze gefrustreerd opnieuw. Hetzelfde geduld dat ze toont bij het schrijven en tekenen toont ze ook op zaterdagochtend in de balletzaal. Ze vindt balletles het einde en volledig geconcentreerd volgt ze de aanwijzingen van de juf. En voor wie denkt dat balletles voor 4-jarigen een soort van apenkooi op muziek is, think again. Dit is en blijft België, waar ook op 4-jarige leeftijd ballet begint met een serieuze warming up en een uur lang echte oefeningen, waarbij bovendien de lerares gedurende het hele uur respect en concentratie verwacht. Een harde leerschool, maar die Vera wel lijkt te bevallen.

Stan heeft van ons allen de meest moeilijke tijd achter de rug. Na de eerste paar dagen wennen op de crèche vond hij het wel mooi geweest. Met een houding van “we hadden het toch mooi samen, zo zonder Vera, de hele dag mama voor mij alleen” gooide hij zijn kont tegen de kribbe (zoals ze hier crèches ook wel noemen). Naar de crèche brengen werd een marteling en ook thuis was hij veel boos. Naast de overgang naar een nieuwe crèche speelt daarbij zeker ook mee dat hij zeer gefrustreerd is dat het hem niet lukt om op kracht te leren praten. Een echt mannetje ongeduld, met tes-

tosteron, a deadly combination. Hij maakt op dit moment grote sprongen in zijn woordenschat en is inmiddels ook wat gewend aan het idee van de crèche. Met zijn vriendje Thomas (ook een Nederlands jongetje dat een broertje van hem had kunnen zijn) halen ze veel kattenkwaad uit en zijn ze een echte uitdaging voor Kiki (de hoofdleidster op de crèche). En de gewoontes van de crèche zijn zozeer zijn dagelijkse gewoontes geworden dat hij op woensdag om klokslag 10 uur verwacht dat hij ook thuis een danootje (een kaasje zoals ze hier zeggen) krijgt.

De komende weken zullen hectisch zijn, veel bezoek, de laatste hand aan ons huis in Groningen voordat het per 1 december verhuurd zal worden en ondertussen voor beide wennen aan nieuw werk in een nieuwe omgeving. Over dat laatste meer in november!